

καθρεφτίζεται τώρα στῶν ματιῶν τους τους κόσμους
καὶ εἰγὴ φθινοπωρινὰ τους ἐγγίζουσι σὰν βλέπουν ὀλό-
γυρα σιωπηλοὶ τοῦ θανάτου τὸν θρίαμβον.

Ἡ πράσινη ἀγκαλιὰ τοῦ κισσοῦ, ποῦ σφίγγει τ' ἀνοι-
κτὸ τους παράθυρο, ἀνατριχιάζει στὰ μαῦρα φιλήματα,
ποῦ τῆς δίνει ἡ νύχτα. Οἱ τελευταῖες μυρωδιὲς τῶν λου-
λουδιῶν ἐξεψύχσαν. Ἀρμονίαις ὑπέροχες νεκρικῆς πλα-
νῶνται ὀλόγυρα.

Τὸ ταξειδιάρικο, τ' ὀλόλευκο πανάκι ἐχάθηκε σὰ νὰ
τὸ κατάπτε τὸ μαῦρο τὸ κῆμα. Ὁ βάρδακος τῶρ' ἀπο-
κρίνεται δυνατώτερα στῆς κουκουβάγιας τὸ βογγητὸ
καὶ τὸ μαντρόσκυλο μακρὰ οὐρλιάζει λυπητερὰ καὶ
μὲ πείσμα σὰ ν' ἀνοιῶσε τὴν προσέγγισι κάποιου κλέφτη
ἀόρατου...

ΧΡ. ΠΑΠΑΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ "ΑΛΑΒΑΣΤΡΑ,"

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΜΕ πόθο ὁ ἄνδρας φτάχνοντας νὰ βρῆ τὴν εὐτυχία,
παλαίβει ἀκούραστα, νικᾷ τῆς φύσεως τὰ στοιχεῖα,
ζητεῖ νὰ ᾄδῃ τ' ἀθώρητα καὶ τ' ἀφθαστα νὰ φθάσῃ,
σκάβει τὴ γῆ τὴν καρπερὴ, ξυλοκοπᾷ τὰ δάση,
πατεῖ τ' ἀπάτητα βουνά, ψηλά τὰ νέφη ἐγγίζει,
τὴ μανιωμένη θάλασσα μὲ μιὰ σανίδα σχίζει,
καὶ μὲ τὸ μάτι ἀχόρταγο, μ' ἀχόρταγο τὸ στόμα,
συναρίζει πλούτη ἀπ' τὸ νερὸ καὶ πλούτη ἀπὸ τὸ χῶμα...
Κ' ἐνῶ σὰν ἄλλος βασιλεὺς κτίζει τρανὰ παλάτια,
στρέφει τὰ μάτια καὶ θωρεῖ τῆς γυναικὸς τὰ μάτια,
καὶ βλέπει μέσ' ἑστὰ βάθη των πλούτη ἐνὸς ἄλλου Κροίσου,
κάτι σὰν ἄστρα τοῦρανοῦ, καὶ ἄνθη παραδείσου·
καὶ λέγει μὲ παράπονο: «Ψεῦτρα ἢ χαρὰ τοῦ κόσμου·
τὴν εὐτυχία ὁποῦ ζητῶ, ἐσύ, γυναῖκα, δὸς μου!»

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ